

ת"פ 43351/04/16 - מדינת ישראל נגד נד'אם אבו רמוז

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 43351-04-16 מדינת ישראל נ' אבו רמוז
בפני כבוד השופטת ג'ויה סקפה שפירא

בעניין: מדינת ישראל

נגד
נד'אם אבו רמוז

ב"כ המאשימה: עו"ד איהאב חלבי

ב"כ הנאשם: עו"ד בכר ג'בארין ועו"ד רמזי קטילאת

הכרעת דין

האישום

1. הנאשם מואשם בעבירת תקיפה לפי סעיף 379 לחוק העונשין התשל"ז-1977.

2. על פי המיוחס לנאשם בכתב האישום, ביום 19.5.15 סמוך לשעה 9:13 במהלך ביקור של שמואל לדז'ינסקי יחד עם אחרים בהר הבית, התגלע ויכוח ביניהם לבין חברי הווקף שהתפתח בהמשך לתקיפה. הנאשם ששהה באותה עת במקום, הבחין במתלונן, התקרב אליו ובעט בו בפלג גופו העליון עד שהפילו ארצה. בהמשך הנאשם בעט בצלעותיו ובמותנו של המתלונן. השוטר ראוף עליאן הבחין במעשי הנאשם והרחיקו מהמתלונן ובכך הפסיק את המשך ביצוע העבירה.

3. בתשובתו של הנאשם לאישום שניתנה ביום 6.12.16 הודה הנאשם כי היה במקום אך כפר ביתר האמור בו.

הראיות

4. מטעם התביעה העידו שמואל לדז'ינסקי (להלן: "המתלונן"), השוטר ראוף עליאן והוגשו הודעתו של הנאשם במסטרה ודו"ח הפעולה של השוטר עזה תאמר שעצר את הנאשם ביום 25.5.15. מטעם ההגנה העיד הנאשם עצמו והוגשו הודעתו של השוטר ראוף עליאן ודו"ח הפעולה שכתב.

עמוד 1

5. המתלונן תיאר בעדותו כי ביום האירוע סייר בהר הבית יחד עם קבוצת מבקרים יהודים. לקראת היציאה נוצרה התקהלות של מבקרים ערבים מאחוריו והחלו קללות ומכות בין הקבוצות. לדבריו לא ראה את הדברים כי היה בחלק הקדמי של הקבוצה. השוטרים ניסו להוציא את חברי הקבוצה מהר הבית במהירות, אך בשל ריבוי האנשים הדבר לא עלה בידם. תוך כדי הדברים הוא הופל לרצפה לפחות פעמיים, וכשהיה על הרצפה חטף מכות ובעיטות בראש, בחזה וברגליים. השוטרים תפסו אותו והוציאו אותו החוצה.

6. השוטר ראוף עליאן תיאר, כי בבוקר האירוע נכנסה קבוצת יהודים להר הבית וסירה בשטחו. סמוך לשער השלשלת נוצר ויכוח בין היהודים לבין אנשי הוואקף והחלה קטטה בין שתי הקבוצות. השוטר עליאן זיהה את המתלונן נשכב על הרצפה ונצמד לקיר וכן זיהה את הנאשם שבעט בו לכיוון הבטן, הצלעות והראש. הוא עצמו עמד כשני מטרים מהמקום, וברגע שהנאשם זיהה אותו הוא ברח. הוא הוציא את המתלונן החוצה והנאשם ברח לכיוון אל אקצא. לדבריו, פנה למפקדו, תיאר בפניו את האירוע ואמר לו שהנאשם בעט במתלונן. כשניסו לעצור את הנאשם בפעם הראשונה באותו היום, השייח של הר הבית התערב והבטיח כי הנאשם יתייצב לאחר שהר הבית ייסגר. לדברי העד הוא מכיר את הנאשם בפניו ובשמו מאירועים קודמים שאירעו בהר הבית, בהם אנשים מקבוצת ה"מוראביטון" נהגו להיכנס להר הבית על מנת להפריע למבקרים במקום.

7. בהודעתו במשטרה (ת/1) טען הנאשם כי אינו זוכר האם היה בשטח הר הבית ביום האירוע אך אישר כי נוהג להגיע לשטח הר הבית. הנאשם שלל את הטענה כי תקף אדם כלשהו וטען כי ייתכן שהשוטרים מעלילים עליו על מנת למנוע כניסתו לשטח הר הבית. בפני הנאשם הוצג סרטון, שנטען כי הוא נראה בו מושך בשערה של שוטרת בשעה שעמד בשער הר הבית, והנאשם טען בהודעתו כי הוא אינו האדם המופיע בסרטון. בהמשך הוצג בפניו סרטון נוסף, שנטען כי הוא נראה בו ביום האירוע בשעת הניסיון לעצור אותו, והנאשם אמר כי אינו רואה טוב וכי אמר את מה שהיה לו לומר.

8. בעדותו בבית המשפט אמר הנאשם כי במועד המיוחס לו באישום היה באל אקצא לצורך תפילה, ואירע אירוע בין אנשי הוואקף לבין המבקרים היהודים והמשטרה. לדבריו, המבקרים היהודים הם שהתחילו את התקיפה מול אנשי הוואקף. הוא שמע את הצעקות וראה את האירוע מרחוק אך לא תקף איש. לדבריו, השוטר עליאן העיד נגדו מאחר והוא מגיע לאל אקצא כל יום, והוא זה שעצר אותו. כשעומת הנאשם עם העובדה שבדו"ח הפעולה מיום מעצרו נכתב כי שוטר אחר הוא שעצר אותו, השיב כי הוא נעצר בכניסה להר הבית על ידי שוטר אחר, אשר הזעיק שוטרים נוספים, ובהם גם השוטר עליאן, שעצר אותו. הנאשם שלל בעדותו את הטענה כי ברח מהמקום וכן שלל את הטענה כי השוטרים ניסו לעצור אותו ביום האירוע.

דין והכרעה

9. התרשמתי כי המתלונן סיפר את שחוה וניתן לקבל את עדותו ולקבוע על פיה ממצאים. ההגנה טענה, כי המתלונן עצמו נהג שלא כשורה שעה שניסה להשתחוות בהר הבית, בניגוד להנחיות המשטרה האוסרות תפילה ומעשי פולחן על ידי יהודים במקום, ואולם דברים אלה לא הוכחו, ואף לא עלה ספק כי המתלונן נהג בדרך זו. אמנם, השוטר עליאן עומת על ידי הסנגור עם אמרתו בהודעה, לפיה המתלונן "מעד ונפל" (נ/1 שורה 5) בניסיון להוכיח, כי המתלונן ניסה לבצע תנועת השתחוות, אך השוטר עליאן עמד על כך כי המתלונן לא השתחוה. קריאת

הדברים מתוך הודעתו של השוטר מלמדת, כי תיאור זה של מעידה ונפילה של המתלונן מופיע בהמשך ישיר לתיאור הקטטה שנוצרה במקום, ויש לקרוא אותו ולהבינו בהקשר זה, ולא כנפילה פתאומית נטולת כל הקשר. מתוך דו"ח הפעולה, נ/2, עולה, כי מבקר אחר בשם קריגר, הוא שנחשד כמי שהחל בקטטה, בכך שבעט ברגלו של עובד הוואקף, אשר מצדו דחף את אותו מבקר.

על אף האמור, תרומתה של עדות המתלונן לבירור יריעת המחלוקת נמוכה. המתלונן לא יודע מי תקף אותו, וממילא לא זיהה את הנאשם כמי שתקף. המתלונן לא אמר בעדותו מה היה חלקו של הנאשם במעשים, האם בכלל היה לו חלק בהם והאם נכח במקום. משעה שהנאשם אישר בעדותו התקיימותה של קטטה בין המבקרים היהודים לאנשי הוואקף, אין בעדות המתלונן כדי לסייע בבירור השאלה האם הנאשם היה שותף לאותה תקיפה.

10. העד היחיד שקושר את הנאשם לביצוע מעשי האלימות הוא השוטר עליאן. מעדותו של עליאן לא עולה כי הנאשם הוא שדחף את התלונן עד שנפל, כפי שיוחס לו בכתב האישום, ולמעשה לא הובאה כל ראיה לטענה זו.

בעדותו במשפט אמר עליאן, כי הנאשם בעט במתלונן בבטן בצלעות ובראש. בהודעתו במשטרה (נ/1) אמר השוטר, כי הנאשם בעט במתלונן בצלעות ובמותניים, ובדו"ח הפעולה שכתב ביום האירוע, נכתב שהנאשם בעט במתלונן בפלג הגוף העליון (נ/2). הפערים בין שלוש האמרות של העד בעניין זה זניחים ואין בהם, כשלעצמם, כדי לשנות ממשקל העדות.

עם זאת מצאתי קושי מהותי העולה מתוך דבריו של עד זה; בעדותו במשפט השיב העד כי לא תיעד את האירוע באמצעי תיעוד כלשהו ולא זוכר אם מישהו מהשוטרים האחרים תיעד אותו. מנגד, בהודעתו במשטרה מיום 25.5.15, טען כי תיעד את הנאשם ביום האירוע והבטיח להציג את הסרטון לחוקר (נ/1 שורה 17). סרטון או סרטונים אלה אף הוצגו בפני הנאשם בחקירתו במשטרה (ת/1 בחלק הכתוב בכתב יד בסוף ההודעה).

זאת ועוד, בדו"ח הפעולה שכתב השוטר (נ/2) נכתב, כי הוא יחד עם שוטר אחר החלו להפריד ולמשוך את המבקרים היהודיים אל מחוץ להר הבית. העד חזר על הדברים, במידה כזו או אחרת, גם במהלך עדותו (עמ' 9 שורה 30).

העובדה כי העד לא זכר בעדותו חלק משמעותי ממעשיו באירוע, יש בה כדי לפגום במשקל העדות. פעולת התיעוד היא פעולה המצריכה שימוש בידיים, ומנטרלת את השוטר, במידה רבה מלהתערב באירוע. על רקע זה הטענה כי השתתף באופן פעיל בפיזור הניצים והוצאתם מן המתחם מעלה תמיהה.

זאת ועוד, הנאשם לא עוכב ביום האירוע אלא רק ביום 25.5.17. בדו"ח הפעולה שנכתב על ידי השוטר עליאן ביום האירוע (נ/2), נכתב כי מי שתקף את המתלונן הוא מי שמוכר לו כ"מוראביטון", אך לא נכתב שמו של הנאשם. רק בהודעתו של עליאן שנמסרה ביום מעצרו של הנאשם, כעבור שישה ימים, נכתב כי התוקף הוא הנאשם. במסמכים אלה אין אינדיקציה מתי הועלה לראשונה על ידי עליאן שמו של הנאשם כמי שמעורב בתקיפה, ולא מן הנמנע כי עליאן טעה או התבלבל בנוגע לזהותו של הנאשם, שכן יש להניח שהנאשם אינו היחיד שמוכר לעד מעבודתו כמי שמשתייך, על פי סברתו של העד, לקבוצת ה"מוראביטון".

אדגיש, כי אין באמור כדי לפקפק במהימנותו של השוטר עליאן, אלא שיש בדברים כדי לעורר ספק, שמא זכרונו מפרטי האירוע ומעשיו של כל אחד מן המעורבים בו, אינו חד באופן שמאפשר להסתמך עליו כעדות יחידה, שדי בה לביסוס הרשעה מעבר לספק סביר.

11. לדברים אלה מצטרפת העובדה כי המאשימה לא הגישה את הסרטון (או סרטונים, כפי שטען ב"כ המאשימה בעמ' 18 שורה 8) שצולם על ידי השוטר עליאן. נטען כי מדובר בסרטונים שאינם רלבנטיים, ואולם סוגיה זו היה על בית המשפט, ולא על המאשימה, להחליט בה.

מכל מקום, אני מתקשה לראות כיצד סרטון שצולם ביום ובמקום האירוע ובו מופיע, על פי הנתען, הנאשם עצמו, אינו רלבנטי, אף אם אינו מתעד את האירוע עצמו, על רקע טענת הנאשם בהודעתו במשטרה, כי כלל לא בטוח ששהה בהר הבית ביום האירוע וכי מי שנראה בסרטון אינו הוא, ועל רקע טענתו בעדותו במשפט, לפיה לא נעשה כל ניסיון לעצור אותו באותו היום. סרטון זה היה בכוחו לסתור טענות אלה או חלקן, והעובדה שלא הוגש מטעם המאשימה, היא בעלת משמעות ראייתית המעיבה על עוצמת ראיות התביעה, שאינה גבוהה ממילא (ראו ע"א 9656/05 **נפתלי שוורץ נ' רמנהוף חברה לסחר וציוד בניה בע"מ** [פורסם בנבו 27.7.08]).

12. בעדותו בבית המשפט תיאר הנאשם את האירוע בצורה מפורטת כמי שזכר היטב את הדברים, אך יש לומר כי גרסתו בבית המשפט היא גרסה כבושה ביחס להודעה שמסר במשטרה, במהלכה טען כי אינו זוכר שום אירוע חריג שאירע בהר הבית ביום 19.5.15 ואף לא זכר האם אמנם נכח בשטח הר הבית באותו היום. הנאשם לא הסביר כיצד זה נזכר בדברים ומסר אותם בעדותו, ולא הובהר מה הטעם לכבישת העדות. גרסה כבושה שכזו משקלה נמוך והיא אף עשויה לחזק את ראיות התביעה (ראו ע"פ 1645/08 **פלוני נ' מדינת ישראל** [פורסם בנבו 3.9.09]; ע"פ 365/81 **טוביה אושרי נ' מדינת ישראל** [פ"ד לח(1) 113]), ואולם במקרה דנן, אין די בכך כדי להשלים את החוסר העולה מתוך ראיות התביעה. גם בתמיהה העולה מתוך התנגדותו של ב"כ הנאשם להגיש את מכלול אמרותיו של השוטר עליאן, אין כדי להשלים חסר זה.

13. לנוכח האמור לעיל אני מזכה את הנאשם מחמת הספק, מן המיוחס לו בכתב האישום.

14. זכות ערעור לבית המשפט המחוזי בתוך 45 ימים מהיום.

ניתנה היום, ב' אדר תשע"ז, 28 פברואר 2017, במעמד הצדדים